

## התנוצצות הקדש בעולם

י"ב

אורות הקדוש, שמתנוצצים באיזו נקודה, צריכים תמיד להעריך את ערכם, איך הם מתפשטים בגניזה בכל המרחב, והולכים בשבילים נסתרים ורחמים חבויים, עד שבאים להתגלות בצנחה הנקודה המאירה.

קדושת האדם שבישראל, הרי היא חבויה בכל האדם הכללי, באנשיות כולה, בעומק הגניזה, והיא הולכת חורמת, על ידי כמה דרכים עמוקות, סוביות וגנחיות, עד שבאים לידי גילוי של ההארה בנשמת ישראל.

קדושת המקום מלאה כל העולם, אבל חבויה היא ועלומה, והולכים שספי הקדוש המסתתרים ושואפים אל מקום התגלותם, עד שבאים לידי גילוי בארץ ישראל, ראש עפרות תבל, ומשם לנקודת הקדוש, בית המקדש, ואכן שתיהן מציון מכלל יופי אלהים תופיק.

קדושת הזמן מתפשטת היא על כל אורך הזמן, בדרך ד' יום יום, והולכים קוי אורי הקדוש ונמשכים בצורה מסותרת, עד שבאים לידי הבעה וגילוי בזמנים המקודשים, בקדושת השבת, תחלה למקראי קודש, בתור, קדושה מקורית, שהיא משפעת קדושה על העולם ועל ישראל, ובקדושת הימים טובים, בתור מקבלי שפעת הקדוש, על ידי ישראל דקדושינהו לזמנים. דוגמת הארת הנשמה שבחושיות, עין רואה ואין שומעת, שלא ממקורם הפרטי הם לוקחים את אורם, אלא אותה הארת החיים, השוטפת מאור הנשמה, להחיות את הגויה כולה, מקנה איכות חיים של ראיה ושמיעה, שעל ידי התברצות הכח, בבאי עד הנקודה היותר מוכשרת לגילוי, יוצא הוא אל הפועל, בתור ראיה בעין ושמיעה באוזן.

וכיוצא בו בכל המון הגילויים שבעולם, בארצות התיסטוריא, בין המתגלות בצורה טבעית, בין בארצות פלאיים, כל הבא בזמן מיוחד איננו כי אם התרכזות, של גילוי, להמון כחות שהיו כבר אצורים בגניזה, ונתעכבה פעולתם עד השעת המוכשרת להבעתם. החדוש הוא בשם, בהתגלות בביטוי ובפרסום, אבל העצמות לא נתחדשה. מעת היותה שם אני.

למען ציון לא אחשה, ולמען ירושלים לא אשקוט, עד יוצא כנגד צדקה, וישועתה כלפיד יבער, וראי גוים צדקתך וכל מלכים כבודך, וקרא לך שם חדש אשר פי ד' יקבנו.

